

РЕШЕНИЕ

№ 874

гр. Перник, 14.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕРНИК, XII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на единадесети септември през две хиляди двадесет и
трета година в следния състав:

Председател: Лора Р. Стефанова

при участието на секретаря Десислава Ст. Дрехарска
като разгледа докладваното от Лора Р. Стефанова Гражданско дело №
20231720101116 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по отрицателен установителен иск с правна квалификация чл. 439 от ГПК, във вр. с чл. 110 и сл. от ЗЗД.

Образувано е по искова молба, предявена от К. К. Р., ЕГН ***** от гр. Перник, ул. ***** против „Топлофикация - Перник“ АД, ЕИК 113012360, със седалище и адрес на управление: гр. Перник, кв. Мошино, ТЕЦ „Република“, представлявано от изпълнителния директор Чавдар Кирилов Стойнев.

Ищецът твърди, че със заповед № 5992/02.11.2015 г. по ЧГД № 7597/2015 г. по описа на ПРС е осъден да заплати на ответника сумата от 439.92 лв., представляваща главница за неплатена топлинна енергия за периода от 01.05.2012 г. до 30.04.2014 г., сумата от 90.52 лв., представляваща законна лихва за забава на месечните плащания за периода от 09.07.2012 г. до 09.09.2015 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 30.10.2015 г. до окончателното плащане, сумата от 25.00 лв. – разноси за държавна такса и сумата от 100 лв. – юрисконсултско възнаграждение.

Сочи, че въз основа на влязлата в сила заповед за изпълнение на парично задължение на 20.01.2016 г. е издаден изпълнителен лист. Въз основа на същия по искане на ответника е образувано изпълнително дело № 393/2016 г. по описа на ЧСИ С.Д. Твърди, че последното изпълнително действие по него е извършено на 02.02.2017 г. Счита, че от тази дата до настоящия момент е изтекъл срок, през който ответникът не предприемал действия за събиране на вземането си, поради което то е погасено по давност.

Искането към съда е да признае за установено по отношение на ответника, че ищецът не му дължи, поради погасяване по давност, сумата от 439.92 лв., представляваща главница за неплатена топлинна енергия за периода от

01.05.2012 г. до 30.04.2014 г., сумата от 90.52 лв., представляваща законна лихва за забава на месечните плащания за периода от 09.07.2012 г. до 09.09.2015 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 30.10.2015 г. до окончателното плащане, сумата от 25.00 лв. – разноски за държавна такса и сумата от 100 лв. – юрисконсултско възнаграждение, за което вземане на 20.01.2016 г. е издаден изпълнителен лист по ЧГД № 7597/2015 г. по описа на ПРС и е образувано изпълнително дело № 393/2016 г. по описа на ЧСИ С.Д.

Заявена е претенция за присъждане на направените по делото разноски. Посочена е банкова сметка за плащането им.

Исковата молба с приложенията е връчена на ответника. В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил писмен отговор.

Ответникът признава изцяло фактите посочени в исковата молба, както и предявения иск. Сочи, че от 2017 г. до настоящия момент не е предприемал действия за събиране на вземането, поради което давностният срок не е спиран и прекъсван. Твърди, че не е дал повод за завеждане на делото, тъй като не е претендирал плащане на погасеното по давност вземане.

В съдебно заседание ищецът, чрез пълномощника си адв. П., поддържа иска. Излага съображения за неприложимост на разпоредбата на чл. 78, ал. 2 от ГПК. Искането към съда е да уважи претенциите и да присъди направените разноски.

В съдебно заседание ответникът, чрез процесуалния си представител – юрисконсулт С. признава иска. Сочи, че не е дал повод за завеждане на иска, поради което моли в негова тежест да не се възлагат разноски.

Съдът, като прецени процесуалните предпоставки за допустимост, взе предвид становищата на страните и обсъди събраните доказателства при съобразяване с чл. 12 от ГПК и чл. 235, ал. 2 от ГПК, намери за установено следното:

От представения изпълнителен лист, издаден на 20.01.2016 г. по ЧГД № 7597/2015 г. по описа на ПРС се установява, че ищецът е осъден да заплати на ответника сумата от 439.92 лв., представляваща главница за неплатена топлинна енергия за периода от 01.05.2012 г. до 30.04.2014 г., сумата от 90.52 лв., представляваща законна лихва за забава на месечните плащания за периода от 09.07.2012 г. до 09.09.2015 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 30.10.2015 г. до окончателното плащане, сумата от 25.00 лв. – разноски за държавна такса и сумата от 100 лв. – юрисконсултско възнаграждение.

От представеното копие на изпълнително дело № 393/2016 г. по описа на ПРС, се установява, че е образувано на 15.03.2016 г. въз основа на изпълнителен лист от 20.01.2016 г., издаден по ЧГД № 7597/2015 г. по описа на ПРС. С молбата вискателят е поискал да се извършат справки за проучване имущественото състояние на длъжника.

На 21.02.2016 г. е изготвена сметка по чл. 79 от ЗЧСИ.

На 02.06.2016 г. е изискана справка за постоянен и настоящ адрес на длъжника, която е постъпила по изпълнителното дело на 19.07.2016 г.

На 06.04.2016 г. до длъжника е изпратена покана за доброволно изпълнение, която му е връчена на 25.06.2016 г.

На 29.09.2016 г. е постъпило удостоверение за наличие на публични

задължения на длъжника и е конституиран присъединен взыскател.

На 30.09.2016 г. е постъпила информация за имуществено състояние на длъжника.

На 12.09.2016 г. е изпратено запорно съобщение до НОИ за налагане на запор върху пенсията на длъжника. С писмо, постъпило по изпълнителното дело на 12.10.2016 г. е отговорено, че запорът не може да бъде изпълнен, тъй като получаваната от длъжник пенсия е в размер по-нисък от минималната работна заплата.

На 07.11.2016 г. е изготвена сметка по изпълнителното дело и е изпратено съобщение до длъжника за присъединения взыскател.

На 02.02.2017 г. са изпратени запорни съобщения до Банка ДСК ЕАД, до Уникредит Булбанк АД, до ОББ АД за налагане на запор върху банковите сметки на длъжника.

На 15.04.2018 г. взыскателят е поискал да бъде извършена справка за установяване наличие на банкови сметки на длъжника.

На 07.10.2021 г. по изпълнителното дело е изготвена сметка. Нова сметка е изготвена на 22.02.2023 г.

На 26.07.2023 г. по изпълнителното дело е постъпило писмо от ТП – Перник на НОИ, с което частния съдебен изпълнител е уведомен, че върху пенсията на длъжника е наложен запор и е извършена удържа на сумата от 67.97 лв.

Предвид така установените факти, от правна страна съдът намира следното:

Искът е процесуално допустим. Правният интерес на ищеца от воденето му се установява от представения изпълнителен лист, издаден на 20.01.2016 г. по ЧГД № 7597/2015 г. по описа на ПРС. Наличието на изпълнителен титул за спорното вземане обосновава правния интерес на ищцата за предявяване на настоящия иск за установяване, че правото на принудително изпълнение на същото не съществува, тъй като е погасено по давност.

Разгледан по същество искът е основателен.

Разпоредбата на чл. 439, ал. 2 от ГПК предвижда възможност за длъжника по изпълнително дело в исков процес срещу взыскателя да установи, че поради факти, осъществени след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание, вземането му е престанало да съществува.

Ищецът твърди, че те са се погасили, поради изтичане на давностен срок съгласно чл. 110 и следващите от ЗЗД.

За уважаване на предявения иск, в тежест на ищеца е да установи, че след влизане в сила на изпълнителното основание, в което е обективизирано спорното вземане, е изтекъл срокът, предвиден в ЗЗД за погасяването му.

В случая изпълнителното основание е такова по чл. 404, т. 1 от ГПК – заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК. Съдебното производство по чл. 410 и следващите от ГПК до издаването на заповедта за изпълнение протича, като едностранно и безспорно. След издаването на заповедта и връчването и на длъжника, последният има възможност в срока по чл. 414, ал. 2 от ГПК да оспори вземането, обективизирано в нея, без да излага съображенията си за това. В тази си част производството е двустранно и спорно. Затова след изтичането на срока по чл. 414, ал. 2 от ГПК,

възраженията на длъжника срещу вземането се преклудират. Издадената заповед за изпълнение влиза в сила и с обвързваща страните сила установява, че обективизираното в нея вземане, индивидуализирано по основание и размер, съществува към момента на изтичане на срока по чл. 414, ал. 2 от ГПК.

Така установеното вземане може да се оспорва само по реда на чл. 424 от ГПК при наличие на новооткрити обстоятелства или нови писмени доказателства от съществено значение за делото, които не са могли бъдат известни до изтичане на срока за възражение и по реда на [чл. 439 от ГПК](#) - въз основа на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание.

Затова издадената и влязла в сила заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК, по своите последици се приравнява на съдебно решение, с което е установено вземането, по смисъла на чл. 117, ал. 2 от ЗЗД и срокът, с изтичането, на който признатото с нея вземане се погасява, е пет години. /в този смисъл решение по гр. д. № 2884/2021 г. на ВКС, [решение по т. д. № 1562/2015 г.](#) на ВКС, решение по [гр. д. № 1722/2021 г.](#) на ВКС и други /.

Началният момент на срока по чл. 117, ал. 2 от ЗЗД е влизането в сила на изпълнителното основание, в което е обективизирано вземането. С оглед доказателствата по делото, за такъв следва да се приеме, моментът на издаване на изпълнителния лист – 20.01.2016 г.

Съгласно чл. 116 от ЗЗД давностният срок прекъсва: с признаване на вземането от длъжника; с предявяване на иск или възражение или на искане за почване на помирително производство; с предприемане на действия за принудително изпълнение.

Основанията за прекъсване на погасителната давност са изчерпателно изброени и съгласно чл. 117, ал. 1 от ЗЗД от настъпването им започва да тече нова давност.

В т. 10 от Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. на ВКС по тълкувателно дело № 2/2013 г., ОСГТК на ВКС са дадени разяснения относно нормата на чл. 116, б. „в“ от ЗЗД, а именно кои действия, извършени в хода на изпълнителното производство прекъсват давността. Това са всички валидни изпълнителни действия в рамките на определен изпълнителен способ - независимо дали прилагането му е поискано от вискателя и или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от вискателя съгласно [чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ](#), като например: насочването на изпълнението чрез налагане на запор или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на pazач, насрочването и извършването на продан и т. н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Изрично е посочено, че не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др.

В настоящия случай последното изпълнително действие, преди

предявяване на иска е извършено на 02.02.2017 г., когато са изпратени три броя запорни съобщения за налагане на запор върху банковите сметки на длъжника в различни търговски банки. От този момент до предявяване на иска – 15.03.2023 г. е изтекъл срок по-дълъг от 5 години. Петгодишния давностен срок е изтекъл на 02.02.2023 г. и на основание чл. 117, ал. 2 от ЗЗД в този момент правото на принудително изпълнение на вземането, обективизирано в изпълнителния лист се е погасило по давност.

Извършеното след този момент изпълнително действие на 26.07.2023 г. – удръжка от пенсията на длъжника въз основа на наложен запор, не прекъсва давността, тъй като тя вече е изтекла.

Предвид изложеното предявеният иск е основателен и следва да се уважи изцяло.

На основание чл. 78, ал. 1 от ГПК в полза на ищеца следва да се присъдят разноски както следва: 25.00 лв. – държавна такса и 400 лв. – адвокатско възнаграждение.

Ответникът е направил искане за прилагане разпоредбата на чл. 78, ал. 2 от ГПК, което съдът намира за неоснователно.

Съгласно чл. 78, ал. 2 от ГПК ако ответникът с поведението си не е дал повод за завеждане на делото и ако признае иска, разноските се възлагат върху ищеца. Следователно за приложението на нормата е необходимо едновременно да съществуват две предпоставки – ответникът да е признал иска и да не е дал повод за завеждане на делото. В случая ответникът е признал иска и това обстоятелство не е спорно между страните. Не е налице, обаче втората изискуема предпоставка – да не е дал повод за завеждане на делото. За преценка на това обстоятелство при предявен иск по чл. 439 от ГПК от значение е извънпроцесуалното поведение на ответника. Т. е. предприемал ли е той действия сочещи на упражняване на правото на принудително изпълнение след неговото погасяване. От представеното изпълнително дело № 393/2016 г. по описа на ЧСИ С.Д. е видно, че същото не е прекратено, независимо от погасяване на вземането по давност. Нещо повече в хода на настоящото съдебно производство е извършено изпълнително действие – събрана е принудително сума въз основа на наложен запор върху пенсията на длъжника. Следователно след изтичане на погасителната давност ответникът не е предприел действия за прекратяване на изпълнителното производство и вдигане на наложените запори. Предвид изложеното не е приложима разпоредбата на чл. 78, ал. 2 от ГПК и направените от ищеца разноски следва да се възложат в тежест на ответника.

Ответникът е направил възражение за прекомерност на заплатеното от ищеца адвокатско възнаграждение. Съдът намира същото за основателно. С исковата молба е представен договор за правна защита и съдействие, от който е видно, че ищецът е заплатил в брой на упълномощения от него адвокат сумата от 500 лв.

Материалният интерес по делото е в общ размер на 655.44 лв. Минималният размер на адвокатското възнаграждение съгласно чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/2004 г. за минималните адвокатски възнаграждения е 400 лв. Настоящото дело не разкрива по-висока фактическа и/или правна сложност от делата от този вид. Протекло е в две открити съдебни заседания, само със събиране на писмени доказателства. Затова заплатеното от ищеца адвокатско възнаграждение над минималния размер е прекомерно и следва да

се намали до 400 лв.

По изложените съображения, Съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 439 от ГПК, че К. К. Р., ЕГН ***** от гр. Перник, ул. ***** НЕ ДЪЛЖИ на „Топлофикация - Перник“ АД, ЕИК 113012360, със седалище и адрес на управление: гр. Перник, кв. Мошино, ТЕЦ „Република“, представлявано от изпълнителния директор Чавдар Стойнев, поради погасяване по давност на правото на принудително изпълнение, сумата от 439.92 лв., представляваща главница за неплатена топлинна енергия за периода от 01.05.2012 г. до 30.04.2014 г., сумата от 90.52 лв., представляваща законна лихва за забава на месечните плащания за периода от 09.07.2012 г. до 09.09.2015 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 30.10.2015 г. до окончателното плащане, сумата от 25.00 лв. – разноски за държавна такса и сумата от 100 лв. – юрисконсултско възнаграждение, за което вземане на 20.01.2016 г. е издаден изпълнителен лист по ЧГД № 7597/2015 г. по описа на ПРС и е образувано изпълнително дело № 393/2016 г. по описа на ЧСИ С.Д.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК „Топлофикация - Перник“ АД, ЕИК 113012360, със седалище и адрес на управление: гр. Перник, кв. Мошино, ТЕЦ „Република“, представлявано от изпълнителния директор Чавдар Стойнев да заплати на К. К. Р., ЕГН ***** от гр. Перник, ул. ***** сумата от общо 425.00 лв./четиристотин двадесет и пет лева/, представляваща направени разноски по делото.

Присъдените в полза на ищеца сума да се заплатят по банкова сметка, с IBAN: BG51BGBR701522810397, BIC UNCR BGBR.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Пернишки окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Перник: _____